

## Frângere

Ana Vacarasu

---

Azi moare-n mine și ultima speranță,  
mă înfășor încet în mantia durerii,  
agonizează-n suflet un ultim dor de viață,  
învăluit de-o ceață la marginea tăcerii.

Azi am pierdut la jocul de-a visarea,  
am pariat pe tot și nu mai am nimic,  
doar drumul ce măsoară depărtarea  
prin care inima-mi plângând s-a rătăcit.

Și mă târăsc agale, în pas șovăitor,  
doar umbra mea-i cu mine și tristă e și ea,  
că astăzi nu mai duce în trupu-i niciun dor,  
e doar o umbr-a umbrei care a fost cândva.

Se-aud glasuri în jur, și-un răs ce mă rănește  
Când, nemilos, pătrunde direct la mine-n trup,  
Cu-n sfredel diabolic prin mine răscolește  
Și mușcă totu-n cale, c-o foame ca de lup.

Aș vrea să m-odihnesc la margine de drum,  
Să stau să-mi cânte codrul de inimă rănită,  
Dar noaptea e aproape și n-aș mai ști nicicum  
Pe care cărăruie să mă mai las doinită.

Și îmi înăbuș plânsul mergând încet spre casă,  
Gândind că azi și rugăciunea mi-e amară,  
Iar Domnul șade-n cer și parcă nici nu-i pasă  
Că-mi pierd credința-n oameni a nu știu câta oară.